

סיכום שבועי בהר ה'
דוד שלומוביץ'

כמדי שבוע בשבוע, גם בשבוע זה זכו יהודים רבים לפקוד את מקום המקדש. כ-220 יהודים עלו להר הבית בשבוע שחלף, בתוכם חתן וכלה ביום חתונתם ותלמידי ישיבות עם רבניהם.

התקדים המיוחד נשבר: לאחר שבועיים בהם לא נעצר אף יהודי בשטח ההר, השבוע הוצא ע.כהן מההר, ככה"נ לאחר שצילם התנהגות לא ראויה של שוטר ליהודי אחר. נוסף על כך, ממדריך יהודי שהביע (בקול!) תקווה להקרבת קרבן פסח עוד השנה, נלקחה תעודת הזהות ונתבשר לו כי לא יוכל לעלות שוב להר בזמן הקרוב.

מסיפורי הרב קרויזר והמשטרה: לאחר שהגיע להר בשבוע שעבר ונמנע ממנו לעלות, הגיע לשיחה אליה זומן ובה עלה כי הסיבה למניעת עלייתו להר היא חיבורים הלכתיים שכתב לפני כעשור בעניין קרבן פסח. רק מאוחר יותר השבוע זומן הרב לשיחה נוספת, הפעם עם בשורה חיובית - חלה טעות והוא יוכל לחזור ולעלות להר. הרב עלה להר ביום חמישי עם תלמידיו לרגל בשורה משמחת זו. תודה אישית למשטרה! יו"ר התנועה רפאל מוריס שלח מכתב לשר גלעד ארדן, בו צוינה בין השאר העובדה כי הרחקתו של הרב קרויזר מההר הביאה לביקוש גדול לחוברת שחיבר ולבקשות של מוסדות חינוך שונים לתיאום שיחה של הרב אצלם!

כשליש מהעולים להר השבוע - תלמידים משיבת ברכת משה שבמעלה אדומים. ביום חמישי עלו כ-80 תלמידים יחד עם הרב יצחק שילת, אחד מראשי הישיבה.

פרשת ויקרא

ה' אדר א' התשע"ו

גיליון 15

חמקדש בפרשה - אורי שילה

ספר ויקרא נקרא "תורת כהנים" משום שעוסק בקורבנות ובדיני הכהנים. אולם יש בו גם הלכות מאכלות אסורות, ענייני מצורע והלכות פרטיות רבות של קדושת כל איש מישראל, כשהכותרת היא "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם" (יט', ב').

אין הכהנים כת נפרדת ועליונה שהם הקדושים ולכן משמשים בקדוש, אלא, כל האומה כולה קדושה ורק מתוך כך יכולים הכהנים לעבוד במקדש כ"שלוחי דידן" או כ"שלוחי רחמנא". זהו פשט הפסוק "ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם" (שמות כה', ח'). כיוון שבפנימיותנו, כולנו, קיימת מדרגה כלשהי של כהונה, כנאמר "ממלכת כהנים וגוי קדוש", מצווים אנו ללמד את התינוקות בספר ויקרא. "אמר ר' אסיא למה מתחילים התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא, אלא מפני שכל הקרבנות כתובים בו, ומפני שהם טהורים עד עכשיו ואינם יודעים טעם חטא ועוון, לפיכך אמר הקב"ה שיהיו מתחילים תחילה בסדר הקרבנות, יבואו טהורים ויתעסקו במעשה טהורים, ולפיכך אני מעלה עליהם כאילו הם עומדים ומקריבים לפני הקרבנות. והודיעך שאף על פי שחבר בית המקדש ואין קרבן נוהג, אלולי התינוקות שקורין בסדר הקרבנות, לא היה העולם עומד. לפיכך אמר הקב"ה לישראל, בני אע"פ שחבר בית המקדש ובטלו הקרבנות ואין

קרבן עולה נוהג, אם אתם עוסקים וקורין בפרשת עולה ושונין בפרשת קורבנות, מעלה אני עליכם כאילו אתם מקריבים קרבן עולה לפני ש נ א מ ר " זאת תורת העולה" (תנחומא, יד').

נמצינו למדים שעם ישראל במדרגתו הפנימית שייך לקורבנות ולכן גם כשאין בית המקדש קיים עצם הדבקות והחיבור לקרבנות, המתבטא בלימוד תורת העולה, נחשב לנו כאילו אנו מקריבים. אם כן אין הקורבנות כמעשה פולחן חיצוני וטכני, אלא הם הביטוי הממשי והגלוי לתוכן הקדושה הישראלית, ובראש ובראשונה צריך לקדש ולשכלל קדושה זו, ומתוך כך יש ערך לקרבן בפועל.

כשחטאו ישראל ולא ביטאו את קדושתם, אז חרב המקדש, כי אין טעם בצד הטכני של הקרבנות.

הקב"ה מצווה את עם ישראל כאומה לקדש את החודש, ומיד לאחר מכן "דברו אל כל עדת ישראל לאמור בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית" (שמות יב', ג'). דהיינו הציווי על קרבן פסח זוהי המצווה הראשונה שכל אחד מצווה להשתתף בה, והקב"ה מלמד אותנו קודם כל את מגמת חיינו דהיינו עבודת ה' בהתקרבות כל המציאות אל הקב"ה, זה מתבטא בהקרבת הקרבנות.

מבאר המהר"ל לעניין קרבן פסח "שעבודתו היא עבודת האומה היחידה למי שהוא

זמני כניסת
ויציאת השבת
ירושלים
כניסה: 17:13
יציאה: 18:27

תל אביב
כניסה: 17:28
יציאה: 18:28

חיפה
כניסה: 17:20
יציאה: 18:28

באר שבע
כניסה: 17:31
יציאה: 18:28

אחד, ולכן היתה כל עבודת הקרבן הזה בעניין האחדות. כי היה מצווה לאכול אותו על כרעיו ועל קרביו שאין ראוי שיהיה הקרבן הזה מחולק, וכן בבית אחד יאכל כדי שיהיה מעשה הקרבן ואכילתו בעניין האחדות. וכן עצם לא תשברו בו, שאם היה שובר העצם בפסח היה זה חילוק ופירוד". בהקריבם את קרבן פסח עלו ישראל לדרגת עבודה. אלוהית ולא רק אנושית.

זוהי כל מגמת חיי האומה, אולם לשם כך נדרשים אנו קודם כל לתיקון הפנימי של מידותינו ומחשבותינו, ומתוך כך נזכה ל"והשב את העבודה לדבר ביתך".

לירושלים עירך ברחמים תשוב-דוב מורל

בריונית. הבעיה פה היא לא "פגיעה בכבוד תורה" על כך שחוקרים רב על חיבור תורני. זה הרבה יותר מזה. זה מה שעומד מאחורי זה. הרצון לעשות יהדות חדשה שבה השאלה מה השם אמר היא לא מה שרלוונטי.

אלבה שנטען שכתב חיבור על הלכות הריגת גוי וראינו את זה אצל הרב יצחק שפירא עם הספר "תורת המלך". מדינת ישראל, הממשיכה את התנועה הציונית מנסה ליצור יהדות חדשה עם ערכים חדשים. דברים שעלולים לפגוע באותו עולם אוטופי שהם מנסים ליצור מושתקים בצורה

השבוע התבשרנו שהמשטרה התנצלה וביטלה את ההרחקה לרב קרויזר. ההרחקה הזאת היא אמנם אבסורד שכל אחד מבין, אבל מה עומד מאחוריה? מאיפה הפחד הזה מחוברת הלכתית? אין זו הפעם הראשונה בה מדינת ישראל יוצאת נגד רב בעקבות חיבור תורני. ראינו את זה אצל הרב עידו

למה בכלל אנחנו רוצים את המקדש-יצחק טסלר

פרשת ויקרא

בשבוע שעבר הבהרנו

שכשאנחנו עוסקים בבית

המקדש, ראוי שנתייחס אליו

כחלק ממכלול שלם של גאולה,

גילוי שכינה והארת פני ה' אם

כן, נבין שאנחנו מתפללים על

כך המון. נושא ה'קדש' שאנחנו

אומרים למעלה מעשר פעמים

ביום (או שומעים ועונים לו אמן), הוא

הגאולה וקידוש שם ה'. את זה

אנחנו מבקשים גם ב"הא שמה

רבא מברך..." (לפי חלק מהפרשנים זו

גם המשמעות של "ברוך שם כבוד

מלכותו...". בדיוק כפירוש הבקשה שב"הא

שמה רבא". "ברוך" במובן של בקשה,

שיתברך ויגדל שמו).

לפי רש"י הפסוק "שמע ישראל"

עוסק בעתיד בו כל העולם יכיר

שה' הוא המלך.

הלכות בית הבחירה

לרמב"ם הלכה

שבועית

לשון הרמב"ם: (פרק א'

הלכה ט"ו)

וכן אבני ההיכל והעזרות, שלמות היו. ואבני היכל ועזרות שנפגמו, או שנגממו--פסולות, ואין להן פדיון, אלא נגזזים. כל אבן שנגע בה הברזל--אף על פי שלא נפגמה--פסולה לבניין המזבח ובניין הכבש, שנאמר "כי חרבך הנפת עליה, ותחללה" (שמות כ, כא). והבונה אבן שנגע בה ברזל במזבח או בכבש - לוקה, שנאמר "לא תבנה אתהן גזית" (שם); והבונה אבן פגום, עובר בעשה.

פירוש:

גם אבני ההיכל והעזרות היו אבנים שלמות כמו אבני המזבח.

אבנים שהיו בשימוש בבית המקדש ונפסלו - פסולים. ואסור להשתמש לדברי חולין אלא צריך לגנוז אותן.

אבן שנגע ברזל, גם אם לא נפגמה בעקבות כך - פסולה לשימוש למזבח ולכבש.

ומי שבונה ע"י אבן כזו במזבח - מקבל מלקות. והמשתמש באבן פגומה לבניין בית המקדש עובר על מצוות עשה.

באמירת הקרבנות לפני שחרית

ומנחה (שנראה בפוסקים בסימן מ"ח

ש להגיד, לכל הפחות את פרשת

התמיד), אנו כוספים לקיים את

דברינו ולהקריב אותם בפועל

ממש ולא להסתפק באמירה

בפה בלבד שהיא רק התחליף.

אחרי קריה"ת בשני וחמישי

אנחנו מבקשים "יהי רצון" על

המקדש "לכונן את בית חיינו ולהשיב

את שכינתו בתוכנו במהרה בימינו").

פיוט "לכה דוד" בליל שבת

עוסק בעיקרו בגאולה ("מקדש

מלך...". רוב השיר). גם בברכות

ההפטרה בשבת אנו מבקשים על

הגאולה ("רחם על ציון כי היא בית

חיינו... שמחנו במלכות בית דוד

משיחך..."). פיוט וזמירות שבת

מלאים בבקשות על המקדש,

קידוש שם שמים והגאולה.

כך גם בשבע ברכות, בשמחת

חתן וכלה ("שש תשיש ותגל העקרה...

משמח ציון בבניה... מהרה ישמע בערי

יהודה ובחוצות ירושלים..."). כך גם

בברית מילה ("...בימיו יבוא הגואל").

ראינו כמה העיסוק בבית

המקדש ובגאולה תופסים

מקום משמעותי בתפילות

המתוקנות לנו. זאת לאורך כל

התפילות: במשך היום, במשך

מעגל השנה ובמשך מעגל

החיים היהודי (עלינו מוטל לדאוג שכן

יהיה גם ביחס לרצון שלנו, לליבנו,

לכיסופינו ולמעשינו...). משבוע הבא

נתחיל להבין למה.

צרו קשר: צוות העלון- vetehezena1@gmail.com או בטל' 0586776845

צוות חוזרים להר- nmikdash@gmail.com או בטל' 0502424889

שאלו שלום ירושלים-נריה לוי

מחיית עמלק והמקדש.

השבת - פרשת ויקרא,

נקראת גם שבת זכור,

בעקבות קריאת פרשת זכור

בעליית המפטיר. פרשת

זכור זוכה להתייחסות

מיוחדת משאר הפרשיות,

בין היתר, משום שיש בה

זיכרון מעשיו הרעים של

עמלק, שבימינו, לחלק

מהדעות מצוה מן התורה

לזכרם.

כאשר עם ישראל נכנס

לארץ הוא קיבל סדר

פעולות אידיאלי לביצוע בין

3 מצוות ציבוריות וכן כתב

הרמב"ם בהלכות בית

הבחירה (א, א): "שלוש

מצוות נצטוו ישראל בשעת

כניסתן לארץ. למנות להם

מלך... ולהכרית זרעו של

עמלק... ולבנות להם בית

הבחירה... והכרתת זרע

עמלק קודמת לבניין הבית".

לפי ההדרכה בסדר

הפעולות בין המצוות,

מחיית עמלק קודמת לבניית

המקדש. האם גם בימינו

חובה להשתדל למחות את

עמלק ורק לאחר מכן לבנות

את בית הבחירה, או שלאור

העובדה שעמלק אינו

מוגדר, התקיימה כבר

המצווה ועמלק בגדר מחוי?

הרמב"ם כתב בעניין

המצווה למחות 7 עמים

שהיו נמצאים בארץ

בתקופה ההיא: "מצות עשה

להחרים שבעה עממין,

ש נאמר: "החרם

תחרימם" (דברים כ, ז); וכל

שבא לידו אחד מהן, ולא

הרגו--הרי זה עובר בלא

תעשה, שנאמר "לא תחיה,

כל נשמה" (דברים כ, טז).

וכבר אבדו, ואבד זכרם".

מה הפירוש הפסוק "וכבר

אבדו ואבד זכרם"? בספר

המצוות, כאשר הרמב"ם

מונה את המצווה להחרים

7 עממין הוא מוסיף ומבאר:

"ואנחנו מצווים לשרשם

ולחטט אחריהם בכל דור

ודור עד שיכלו עד האיש

האחרון, וכך עשינו עד

שנשלמה השמדתם על ידי

דוד, ונתפזר מה שנשאר

ונטמע בין האומות עד

שאיננו ידוע" (עשה קפז).

כלומר, "וכבר אבדו", מלמד

על כיליון מעשי, פיזי, על

ידי דוד. "ואבד זכרם"

פירושו - אלה שנשארו

פיזית, אולם "נטמעו בין

האומות עד שאיננו ידוע"

- מלמד שטמיעת שארית

הפליטה בין האומות

נחשבת כיליון. כך גם בעניין

עמלק שנתחייבנו למחות

את זכרו מן הארץ וגם אם

נאמר כאותם מפרשים

ש שאול לא הרג בכל

מושבות עמלק, נשארו

שארית פליטה מעמלק

במקום אחר ונאמר כאותם

מדרשים שהמן צאצא אגג

אולם לא כל בניו נתלו.

אבדן זכרו וטמיעת שארית

הפליטה בין האומות

נחשבת כמחיית זכרו

ובימינו ישנה טמיעה

מוחלטת ואבד זכרם

מהעולם.

וכך כתב האבן עזרא על

הפסוק: "ראשית גויים

עמלק ואחריתו עדי

אובד" (במדבר כד, כ): "וכן

היה בימי שאול שהמית

מאיש ועד אשה עולל וזקן".

וכך כתב גם הרלב"ג (שם)

עדי אובד: על ידי שאול. כך

כתב גם רבי אברהם בין

הרמב"ם בפירושו לתורה

(בראשית כה, כג - "ולאום

מלאום יאמץ") וכך גם

בשו"ת מעשה ניסים לרבי

אברהם בן הרמב"ם: "כן

הוא מחיית זכר עמלק

ומצוות החרם על זעממין,

אשר נשלמו בדור מין

הדורות, נפל (פסק) החיוב

מהדור הבא אחריו".